II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 15 juni 2001

avseende ett förfarande för tillämpningen av artikel 81 i EG-fördraget och artikel 53 i EES-avtalet

(COMP/34.950 Eco-Emballages)

[delgivet med nr K(2001) 1611]

(Endast den franska texten ar giltig)

(Text av betydelse för EES)

(2001/663/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

med beaktande av rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, den första tillämpningsförordningen för artiklarna 85 och 86 i fördraget ([1]), senast ändrad genom förordning (EG) nr 1216/1999 ([2]), särskilt artikel 2 i denna,

med beaktande av begäran om icke-ingripandebesked och den anmälan i syfte att erhålla ett beslut om undantag som gjordes i enlighet med artiklarna 2 och 4 i förordning nr 17 den 17 december 1993,

med beaktande av den sammanfattning av denna begäran och av denna anmälan som offentliggjorts i enlighet med artikel 19.3 i förordning nr 17 ([3]),

efter samråd med den rådgivande kommittén för kartell- och monopolfrågor, och

av följande skäl:

A. **INLEDNING**

(1) Eco-Emballages SA (nedan kallat Eco-Emballages) organiserar i Frankrike ett system för selektiv insamling och återvinning av hushållsförpackningar. Detta system har utformats för att uppfylla kraven i den franska förordningen om förpackningar. Anmälan avser de avtal som ligger till grund för systemets funktion. Detta beslut avser de avtal som anmälts i deras nu gällande lydelse, det vill säga som inbegriper de ändringar som vidtagits under loppet av förfarandet samt de ändringar som vidtagits av Eco-Emballages på begäran av kommissionen såsom de förklaras nedan.

B. **LAGSTIFTNINGSRAM**

(2) Den 1 april 1992 antog Frankrike förordning nr 92-377 (nedan kallad förordningen), som gäller sedan den 1 januari 1993, om tillämpningen på förpackningsavfall av lag nr 75-633 av den 15 juli 1975, med ändringar, om omhändertagande av avfall och återvinning av material. Medlemsstaterna har också skyldigheter på detta område som fastställts på gemenskapsnivå genom Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall ([4]).

(3) Enligt artikel 1 i förordningen är den tillämplig på alla förpackningar som härrör från hushållen. Enligt definitionerna i artikel 2 avses med tillverkare var och en som förpackar eller låter förpacka sina produkter i syfte att saluföra dem på marknaden, och med förpackning varje form av behållare eller stöd som syftar till att innesluta en produkt eller att underlätta dess transport eller dess framställning vid försäljning.

(4) I artikel 4 i förordningen föreskrivs att varje tillverkare eller importör vars produkter säljs i förpackningar eller, om tillverkaren eller importören inte kan identifieras, den person som ansvarar för att först saluföra de aktuella produkterna skall bidra till eller ombesörja omhändertagandet av allt sitt förpackningsavfall (nedan avses med tillverkare varje person som omfattas av denna

([1]) EGT 13,21.2.1962,s.204/62.
([2]) EGT L 148, 15.6.1999, s. 5.
([3]) EGT C 227, 9.8.2000, s. 6.
([4]) EGT L 365, 31.12.1994, s. 10.

skyldighet). I artikeln anges att tillverkaren antingen kan vända sig till en organisation eller ett företag (nedan används organisation om det är fråga om ett kollektivt system) som är godkänt av myndigheterna, och som därefter ansvarar för att omhänderta förpackningsavfallet, eller själv återvinna förpackningarna genom att inrätta ett pantsystem eller organisera insamlingsställen som särskilt utformats i detta syfte (individuellt system).

(5) Enligt artikel 4.2 i förordningen krävs att produkterna från de tillverkare som är anslutna till en sådan organisation skall anges särskilt. Enligt villkoren i denna bestämmelse skall denne särskilt ange de förpackningar som han låter en organisation omhänderta [...] på de villkor som de bestämmer på det sätt som anges i artikel 5 ovan." I artikel 5 föreskrivs att de personer [...] som tar en organisations tjänster i anspråk för omhändertagandet av sitt förpackningsavfall [...] skall ingå ett avtal som särskilt preciserar vilket slag av avfall det gäller, den uppskattade volymen avfall att årligen omhänderta [...]". I artikel 10 föreskrivs att en tillverkare som väljer att inrätta ett retursystem tydligt skall ange detta på sina förpackningar och att en tillverkare som upprättar särskilda uppsamlingsställen för förpackningarna skall låta de behöriga myndigheterna godkänna formerna för kontrollen av systemet. Förordningens artikel 10 ändrades den 21 december 1999 på så sätt att den inte längre innehåller någon skyldighet att på förpackningarna upplysa om införandet av ett individuellt system.

(6) Det framgår av artikel 6 i förordningen att en organisation kan beviljas auktorisation för denna verksamhet av behöriga ministrar (miljöministeriet) för en period på högst sex år. Organisationen skall sedan ingå avtal med tillverkare samt med insamlare/återvinnare och lokala myndigheter. Till ansökan om auktorisation skall bifogas en kravspecifikation med uppgifter om den avgift som kommer att tas ut av tillverkarna för att organisationen skall kunna ställa förpackningarna till förfogande till nollvärde eller ett positivt värde efter att de har sorterats efter material. I kravspecifikationen skall också anges grunderna för den auktoriserade organisationens transaktioner i syfte att se till att de lokala myndigheterna får ersättning för den merkostnad som de kan förmodas åsamkas till följd av avfallssorteringen

(7) Enligt artikel 8 i förordningen skall den auktoriserade organisationen för vissa myndigheter varje år lägga fram en verksamhetsberättelse samt redovisa de resultat som uppnåtts när det gäller att samla in och återvinna förpackningsavfall.

(8) Genom ett beslut av den 23 juli 1992 angående den auktorisation som föreskrivs i förordningen inrättades en rådgivande auktorisationskommitté bestående av 33 ledamöter: fem företrädare för staten, sex för de lokala myndigheterna, sju för branschorganisationer som representerar företag som tillverkar förpackade varor, fem för branschorganisationer som representerar företag som tillverkar förpackningsmaterial och förpackningar, två för branschorganisationer som representerar distributionsledet, två för branschorganisationer som representerar företag för avfallshantering och materialåtervinning, tre för miljöorganisationer och tre för konsumentorganisationer. Denna kommitté skall framför allt yttra sig om ansökningar om auktorisation och få årliga verksamhetsberättelser från de auktoriserade organisationerna.

(9) När en organisation presenterar en specifikation över sitt system för de behöriga ministrarnas godkännande, kontrollerar de offentliga myndigheterna att vissa befintliga generella kriterier är uppfyllda och har därutöver möjlighet att ställa ytterligare villkor som rör begäran om auktorisation eller att inte följa de förslag som framlagts i denna begäran.

(10) Det framgår för övrigt att tarifferna såväl i föregående led, uppströms (det vill säga avgifterna för de tillverkare som har anslutit sig till systemen för selektiv insamling och återvinning av förpackningsavfall från hushållen) som i efterföljande led, nedströms (det vill säga de ekonomiska stöd som utgår till lokala myndigheter) för närvarande fastställs på identiskt sätt för auktoriserade organisationer med samma inriktning. Det senaste förslaget till tariffer för varje auktoriserad organisation i Frankrike grundar sig i själva verket på samma oberoende studie (från opinionsinstitutet SOFRES) över kostnaderna för selektiv insamling av hushållsavfall och driften av systemet. Till de uppskattade kostnaderna per material, men utan att göra åtskillnad mellan de lokala myndigheterna, tillkommer de kostnader som sammanhänger med organisationens struktur. Enligt de franska myndigheterna skulle en differentiering av tarifferna nedströms föranleda de lokala myndigheterna att inrikta sig mot de högsta tarifferna, vilket skulle kunna gynna en höjning av tarifferna uppströms och följaktligen av konsumentpriserna. Omvänt skulle differentierade tariffer uppströms föranleda tillverkarna att ansluta sig till den organisation som har lägst tariffer. Differentierade tariffer skulle, enligt de franska myndigheterna, således vara negativt för den ekonomiska och finansiella jämvikten, systemens resultat och deras varaktighet. De hävdar att bibehållandet av två eller flera auktoriserade organisationer som har samma verksamhetsområde på så sätt leder till enhetliga tariffer, vilket inte utesluter en differentiering särskilt i fråga om tjänstens kvalitet och den hjälp som erbjuds de lokala myndigheterna och ansträngningen att erbjuda effektivare tjänster och nyskapande lösningar i samband med omförhandlingen av auktorisationerna.

C. DEN ANMÄLANDE PARTEN OCH DENNES VERKSAMHET

(11) Eco-Emballages är ett privaträttsligt aktiebolag som grundades 1992. Ägare är Compagnie pour le financement d'Eco-Emballages, kallat Ecopar, som består av tillverkare och deras branschorganisationer (70 % av kapitalet), de fem olika materialindustrierna, nämligen stål, aluminium, papper/kartong, plast och glas (vardera 4 av kapitalet), företag i distributionsledet och deras branschorganisationer samt, enligt företagets bolagsordning, dess styrelsemedlemmar.

(12) Företaget har av behöriga ministrar auktoriserats att ombesörja omhändertagandet av avfall som härrör från förbrukade förpackningar för vilka tillverkarna eller importörerna av produkter som konsumeras eller används av hushållen har ingått ett avtal med Eco-Emballages. Den första auktorisationen utfärdades den 12 november 1992 för en period på sex år med början den 1 januari 1993. Auktorisationen förlängdes den 30 augusti 1996 för en period på sex år med början den 1 juli 1996 samt den 11 juni 1999 för en period på sex år med början den 1 januari 1999.

(13) Eco-Emballages har ingått och ingår avtal med följande parter:

— Företaget Pro Europe om användning av symbolen och märket "point vert" (gröna punkten).

— Tillverkare, som inte själva vill ombesörja omhändertagandet av avfall. En tillverkare som ansluter sig till Eco-Emballages, uppfyller härmed sin skyldighet enligt förordningen. Eco-Emballages finansieras genom de bidrag som betalas in av de tillverkare som deltar i systemet.

— Lokala myndigheter, det vill säga kommuner eller sammanslutningar av kommuner, som enligt fransk lag rent allmänt skall omhänderta hushållsavfall. Insamlingen av avfall sköts således av de lokala myndigheterna, ensamma eller med hjälp av en underleverantör. När de ingår avtal med Eco-Emballages får de ekonomiskt stöd av Eco-Emballages för detta arbete.

— Materialindustrierna, som åtar sig att återvinna de insamlade råmaterialen. De sorterade hushållsförpackningarna levereras tillbaka till returmottagarna för att återanvändas. Eco-Emballages mottar regelbundet återkommande rapporter från myndigheterna med bekräftelse om att återanvändningen faktiskt har ägt rum.

Eco-Emballages har vidare utarbetat en mall för praktiska returavtal som de utsedda returmottagarna och de lokala myndigheterna kan ingå med varandra samt en mall för avtal om forskning och utveckling.

(14) Eco-Emballages nettoomsättning uppgick 1997 till 565,6 miljoner franska franc (som avspeglar tillverkarnas avgifter), och inberäknat återförande av reserveringar för framtida kostnader uppgick rörelseintäkterna till 1,463 miljarder franska franc. För 1998 blev nettoomsättningen 504,5 miljoner franska franc och de totala rörelseintäkterna uppgick till 790,5 miljoner franska franc. Motsvarande siffror för 1999 var 600 miljoner respektive 1,042 miljarder franska franc. Omsättningen år 2000 blev 1,12 miljarder franska franc.

D. **DE ANMÄLDA AVTALEN**

(15) Anmälan rör Eco-Emballages bolagsordning, standardavtalen för att använda "point vert", standardavtalen för olika typer av tillverkare, standardavtalen med de lokala myndigheterna, standardavtalen med olika branscher, de praktiska returavtalen (som bifogas avtalen med materialindustrier) samt standardavtalen om forskning och utveckling.

(16) Eco-Emballages har uppdaterat eller ersatt vissa anmälda avtal i samband med förfarandet. Med den anmälande partens samtycke gäller kommissionens beslut de anmälda avtalen i deras gällande lydelse.

1. **Bolagsordningen**

(17) Enligt bolagsordningen har Eco-Emballages bland annat till syfte att organisera system för omhändertagande av avfall och återvinning av material, och då i synnerhet att omhänderta förpackningar från företag som omfattas av skyldigheterna enligt tidigare nämnda lag nr 75-633 och dess tillämpningsförordningar.

2. **Avtal för användningen av "point vert"**

(18) Märkningen "point vert" används i Eco-Emballages-systemet för att identifiera de anslutna tillverkarnas produkter i enlighet med förordningens krav.

(19) Sedan 1995 kontrolleras "point vert" av Packaging Recovery Organisation Europe eller Pro Europe SPRL (Pro Europe), och sedan den 10 december 1996 är det avtalet som Eco- Emballages ingått med Pro Europe som ger företaget den exklusiva rätten att på franskt territorium använda "point vert" och bevilja underlicenser till anslutna parter. Eco- Emballages skall för övrigt informera sina anslutna parter om att användningen av "point vert" utanför Frankrike förutsätter tillstånd från behörig part, nämligen det företag i importlandet som har huvudlicensen.

(20) Sedan den 4 december 1998 skall Eco-Emballages, enligt det tredje tilläggsavtalet med Pro Europe, också bevilja underlicenser till regionala system som tar hand om specifika material i Frankrike förutsatt att dessa uppfyller de skyldigheter att samla in och återvinna förpackningsavfall som följer av direktiv 94/62/EG och enligt vissa i förväg fastställda villkor. Eco-Emballages har i själva verket beviljat företaget Adelphe SA (nedan kallat Adelphe) en icke exklusiv underlicens att på franskt territorium använda "point vert" i sitt system till och med den 31 december 2002. Adelphe skall till Eco-Emballages betala ett belopp som motsvarar dess andel av de avgifter som Pro Europe tar ut.

3. **Avtal med tillverkare**

(21) Eco-Emballages erbjuder tillverkarna antingen ett standardanslutningsavtal eller ett förenklat avtal riktat till små bidragsgivare som antingen ansluter sig enskilt eller samlade i föreningar eller organisationer med en total årlig omsättning, exklusive skatter, för förpackade produkter avsedda för hushåll på franskt territorium på mindre än 2 miljoner franska franc.

(22) Tillverkaren får rätt att använda symbolen ”point vert” på sina förpackningar. I verkligheten har tillverkaren en skyldighet att göra detta, eftersom de produkter som ingår i systemet måste identifieras på detta sätt. Enligt artikel 3.1 i standardavtalet omfattar märkningsrätten alla produkter som avtalsparten tillverkar, importerar, marknadsför eller saluför. I utbyte mot betalningen av avgiften, befriar Eco-Emballages tillverkaren från dennes skyldigheter vad gäller omhändertagande, sortering och återvinning av förpackningsavfall.

(23) Tillverkaren skall i efterhand fylla i deklarationer som ligger till grund för beräkningen av dennes bidrag. Tillverkaren skall redovisa de förpackningar med symbolen ”point vert” som denne har sålt i Frankrike.

(24) Tillverkarens ekonomiska bidrag fastställs enligt en pristabell. Enligt de regler som var tillämpliga innan den senaste auktorisationen utfärdades, beräknades beloppet antingen per enhet i förhållande till volymen eller i förhållande till materialmängden. Viktbidraget för olika material beaktar de ekonomiska behoven per material samt omfattar en avgift för kostnader som inte kan fördelas.

(25) I avtalet anges att pristabellen skall justeras under avtalets löptid. Eco-Emballages kan i själva verket besluta att justera avgiftsbeloppet högst en gång per år och efter godkännande från avgiftskommissionen (som består av ledamöter som valts ut bland aktieägarna) och kommittén för förvaltning av avgifter (som består av företrädare för tillverkarna, de olika materialindustrierna och Eco-Emballages, och som inrättats inom ramen för auktorisationen). Dessa förslag läggs sedan fram för Eco-Emballages styrelse. Enligt 1996 och 1999 års auktorisationer skall justeringen göras på grundval av dels omfattningen av innehavarens verksamhet inom de lokala myndigheternas område, dels en utvärdering av de ekonomiska behoven per material (definierade i artikel 6 i förordningen), vilken bygger på ekonomiska, tekniska och miljömässiga bedömningar. Justeringen skall också ha till syfte att främja en minskning av mängden (vikt och volym) förpackningsavfall vid källan. I pristabellen får det inte införas en omotiverad diskriminering mellan olika förpackningsmaterial. De resurser som härrör från tillämpningen av pristabellen skall säkra en ekonomisk och finansiell jämvikt i systemet utan att ge upphov till ett rörelseöverskott vid räkenskapsårets slut. Det totala finansiella stöd som betalas för varje material, inbegripet deras andel av de icke fördelningsbara kostnaderna, skall täckas av de bidrag som fås in för detta material. De resurser som härrör från tillämpningen av pristabellen skall också säkra en gradvis ökning av mängden insamlat material utan tröskeleffekter, en ökning som ur tillverkarnas synvinkel är rimlig på medellång sikt.

(26) Den kravspecifikation som Eco-Emballages föreslagit och som bifogats den nya auktorisationen från 1999 innehåller för övrigt följande principer: ”Pristabellen för tillverkare är gemensam för de auktoriserade företagen, den beräknas på grundval av den totala tillgång som dessa företag kan dra nytta av. Finansiella överföringar kan organiseras mellan auktoriserade företag för att beakta det som utmärker deras tillgångar vad gäller bidragande material. I de auktoriserade företagens verksamhetsprognoser skall dessa överföringar beaktas med målet att för varje räkenskapsår nå en jämvikt (nollsaldo) i fråga om de överföringar som skall göras” ([1]).

(27) I det ursprungligen anmälda standardavtalet hade anslutningsavtalen en varaktighet på tre år, och avtalet förnyades automatiskt för ett år i sänder om det inte sades upp med sex månaders varsel före utgången av en sådan ettårsperiod. Cirka 75 % av de utestående avtalen i slutet av 1998 var av denna typ, och stod för ungefär 94 % av bidragen. Enligt denna nya auktorisation skall avtalen löpa i sex år och automatiskt förnyas med en period på tre år. Avtalet kan enligt artikel 13 i standardavtalet hävas i förtid om den ena av parterna går i konkurs.

(28) I versionen från juli 2000 föreskrivs det i övrigt att en dröjsmålsränta – den lagstadgade räntan höjd med två procentenheter – skall tillämpas vid försenade bidragsinbetalningar för alla som har anslutit sig till systemet efter den 31 december 1993 i syfte att ”undvika särbehandling av de anslutna parterna”.

(29) I tillverkaravtalet anges slutligen att Eco-Emballages har fullständig tystnadsplikt i fråga om de ekonomiska eller affärsmässiga upplysningar som företaget får från tillverkarna eller som det kan få kännedom om i samband med avtalets genomförande.

([1]) Enligt Eco-Emballages görs sådana överföringar inte längre. I den mån de förekom var de en ersättning för tillhandahållna tjänster. En liten del av Adelphes skyldigheter gällande andra material än glas överfördes tidigare på Eco-Emballages, vilket föranledde en ekonomisk ersättning.

4. **Avtal med lokala myndigheter**

(30) De avgifter som inbetalas av tillverkarna fördelas ut till de lokala myndigheterna på grundval av flera olika typer av avtal. Även om Eco-Emballages tidigare ingått s.k. avtal för enskilda material (monomatériau), övergångsavtal (relais) och pilotavtal (site- pilote), ingår företaget idag endast s.k. långsiktiga programavtal (programme de durée) som syftar till att inrätta system för insamling av flera material. Enligt villkoren i standardavtalet är syftar med detta att reglera förhållandet mellan Eco-Emballages och den lokala myndigheten, som utfäster sig att genomföra ett projekt för selektiv insamling av de fem olika materialen.

(31) Enligt auktorisationen skall Eco-Emballages ingå avtal med varje lokal myndighet som så begär upp till en mängd förpackningar som motsvarar den för vilken tillverkarna själva ingått avtal med Eco-Emballages. Avtalet stämmer överens med föreskrifterna i den allmänna lagstiftningen om regionala och lokala myndigheter (lagdelen) och kommunallagen (förordningsdelen).

(32) Avtalet om ett långsiktigt program sluts enligt dess version av den 8 juli 1994 för en period på sex år. Enligt artikel 12 i avtalet skall Eco-Emballages i samband med varje förnyelse av dess auktorisation erbjuda myndigheterna ett tillägg om förlängning för en varaktighet som parterna får komma överens om, men som inte får överstiga den nya auktorisationens löptid. Enligt Eco-Emballages stämmer varaktigheten på sex år överens med de lokala myndigheternas önskemål om en viss beständighet med tanke på de omfattande investeringarna. Avtalet kan enligt artikel 14 i standardavtalet hävas om den ena av parterna går i konkurs.

(33) Inom ramen för ett avtal om ett långsiktigt program erbjuder Eco-Emballages de lokala myndigheterna en garanti om retur av förpackningsavfall från hushållen som samlats in och sorterats till erforderlig kvalitetsnivå (med iakttagande av de tekniska minimiföreskrifterna) så att de kan återvinnas. Myndigheten har rätt att avstå från denna garanti för alla material eller för en del av dem.

(34) Då en myndighet väljer returgarantin anges det i avtalet att den under hela avtalets varaktighet skall leverera allt förpackningsavfall som samlats in och sorterats enligt de tekniska minimiföreskrifterna för ett visst material till utsedd(a) returmottagare. Enligt Eco-Emballages har detta krav införts för att möjliggöra beräkningen av dess stöd och kontroll av att alla förpackningar verkligen återvunnits.

(35) Om myndigheten under avtalets gång skulle finna en ny och innovativ återvinningsmetod, är det emellertid möjligt att göra ett undantag från principen att utsedd returmottagare skall återta förpackningarna. Detta undantag skall godkännas av den materialindustri som normalt skall ombesörja återvinningen.

(36) Om en myndighet inte har valt returgarantin för ett, flera eller alla material, anges i avtalet att myndigheten skall se till att de returmottagare som den väljer tar emot allt avfall som sorterats enligt de tekniska minimiföreskrifterna och inleder materialåtervinning av detta avfall genom tekniska processer som möjliggör en effektiv återvinning samt att returmottagarna varje kvartal skall rapportera till myndigheten och Eco-Emballages. Namnet på varje returmottagare som myndigheten väljer ut skall anges i avtalet om ett långsiktigt program.

(37) Inom ramen för avtalet om ett långsiktigt program och enligt den senaste auktorisationen skall Eco-Emballages, oavsett om myndigheten valt returgarantin eller inte, betala ut följande stöd:

— Ett ekonomiskt stöd per ton avfall som sorterats enligt de tekniska minimiföreskrifterna beroende på aktuellt material.

— Ett ekonomiskt stöd för energiåtervinning.

— Ett stöd för lokala kommunikationer.

— Tillfälligt stöd för särskilda förhållanden: igångsättning, höghusområden, glesbefolkad landsbygd, sorteringsrepresentanter inom ramen för ungdomsanställningar m.m.

— Ett stöd för insamlingsbehållare vid insamling av glas genom frivillig i medverkan.

(38) Beräkningsmetoden för dessa stöd anges i avtalen. I denna metod beaktas bland annat den befolkning som i realiteten berörs av den selektiva insamlingen.

(39) Det lägsta återtagningspris som den utsedda returmottagaren betalar myndigheten fastställs i avtalet om ett långsiktigt program. Enligt både Eco-Emballages ursprungliga och förnyade auktorisationer är detta pris med vissa förbehåll positivt för stål, aluminium och glas, medan det för papper/kartong och plast är fastställt till noll.

(40) Om den lokala myndigheten inte har valt returgarantin och ingår avtal med en valfri returmottagare, skall myndigheten, såsom preciseras i Eco-Emballages ansökan om auktorisation från 1996, sälja produkterna till marknadspris.

5. **Avtal med materialindustrier och praktiska returavtal**

(41) I avtalen med materialindustrier (eller i returavtalen) regleras förhållandet mellan Eco- Emballages och de industriföretag som ansvarar för att återta och återvinna de insamlade förpackningarna, med förbehåll för att dessa förpackningar har sorterats enligt de tekniska minimiföreskrifterna. Såsom angetts ovan finns det fem materialindustrier, nämligen

— stål: först Sollac SA vars rättigheter och skyldigheter sedermera, under år 2000, förts över till Usinor-Packaging SA,

— aluminium: France Aluminium Recyclage SA,

— papper och kartong: Revipac,

— plast: Valorplast SA och

— glas: Chambre syndicale des verreries mécaniques de France (CSVMF).

(42) Eco-Emballages ingår inte samtidigt avtal med flera företag eller organisationer för ett och samma material.

(43) Efter att ha förnyats löper avtalen antingen till den 30 juni 2004 (stål) eller till den 31 december 2004 (aluminium, papper/kartong, plast och glas). Ett beslut om förlängning efter dessa datum skall i varje fall beslutas senast tre månader innan avtalen löper ut.

(44) Ett förvaltningsavtal har också bifogats returavtalen. I avtalet anges hur de båda kommittéer som upprättas mellan den berörda materialindustrin och Eco-Emballages skall inrättas, organiseras och fungera samt att ett materialkonto skall inrättas för den nettoresursandel som Eco-Emballages tilldelar varje material. En korrigeringsmetod där man tillämpar en korrigeringskoefficient gör det möjligt att, bland annat i uppdelningen av icke fördelningsbara kostnader, beakta de olika resultaten och återvinningsgraderna för varje material.

(45) Det faktiska återtagandet, inom ramen för en returgaranti, görs inte av dessa materialindustrier utan av de företag som var och en av dessa valt ut, benämnda utvalda returföretag. Eco-Emballages uppger att det inte har något som helst inflytande på valet av utvalda returföretag. De avtal som ingås mellan de utvalda returföretagen och de lokala myndigheterna, benämnda operationella returavtal, omfattas emellertid av standardavtal, enligt Eco-Emballage för att inte urvattna den garanti som materialföretagen har lämnat. En modell för varje avtal utom för plast har således i detta sammanhang föreslagits av Eco-Emballages.

(46) Om det finns en returgaranti måste i de olika returavtalen anges att den lokala myndigheten skall ge ensamrätt för återtagandet av förpackningsavfallet till materialföretaget eller till returföretaget för hela den sorterade avfallskvantiteten på dess område och för hela löptiden för avtalet mellan Eco-Emballages och den berörda lokala myndigheten.

6. **Avtal om forskning och utveckling**

(47) Eco-Emballages deltagande i forsknings- och utvecklingsverksamhet är i huvudsak ekonomiskt. Som motprestation förbinder sig den andra avtalsparten att tillämpa den aktuella processen industriellt eller att tillåta Eco-Emballages att göra detta. I dessa avtal regleras frågor som rör industriell äganderätt.

E. **RELEVANTA OCH BERÖRDA MARKNADER**

(48) Kommissionen har identifierat tre relevanta eller berörda marknader. Den första marknaden där Eco-Emballages är verksamt är marknaden för tjänster som erbjuds tillverkare för att överta deras skyldigheter när det gäller att bidra till eller ombesörja bortskaffandet av förpackningsavfall från hushåll. Denna marknad kan kallas marknaden för kollektiva system för övertagande av företagens skyldighet att återta och återvinna förpackningsavfall från hushåll eller marknaden för anslutningsavtal. De enskilda systemen skulle även kunna anses utgöra samma marknad som marknaden för kollektiva system, som i så fall skulle utgöra marknaden för system för återtagande och återvinning av hushållsförpackningar, utan att detta förändrar analysen nedan.

(49) Den andra berörda marknaden är marknaden för lokala myndigheters selektiva insamling och sortering av hushållsförpackningar av olika slags material: marknaden för selektiv insamling. De auktoriserade organen på denna marknad erbjuder antingen de lokala myndigheterna sitt stöd och begär som motprestation att sköta insamlings och sorteringstjänsterna, eller omvänt ger de lokala myndigheterna sitt bidrag till att genomföra Eco-Emballages bestämmelser och begär i gengäld ekonomisk ersättning för detta.

(50) Den tredje berörda marknaden är marknaden för materialåtervinning inom ramen för materialåtervinningsindustrin: återvinningsmarknaden.

(51) Det är i detta fall inte nödvändigt att mer exakt avgränsa de ifrågavarande tjänstemarknaderna eftersom kontrakten inte utgör problem ur konkurrenssynpunkt.

(52) Den geografiska marknaden vad gäller de två förstnämnda tjänstemarknaderna ovan utgörs av Frankrikes territorium. Eco-Emballages har auktorisation för och driver sitt system över hela detta territorium. Dess rättigheter i fråga om ”point vert” är också begränsade till detta territorium. Vad den tredje tjänstemarknaden beträffar är det inte nödvändigt i detta fall att exakt fastställa om också den utgörs av Frankrikes territorium eller om den utsträcker sig till angränsande eller närbelägna länder.

(53) Dessa definitioner av de relevanta produktmarknaderna (marknaden för anslutningsavtal) och de geografiska marknaderna (det ifrågavarande landets territorium) överensstämmer således med dem som fastställdes i kommissionens beslut av den 20 april 2001 om det system som tillämpas av företaget Der Griine Punkt −Duales System Deutschland ÄG (DSD).

F. **MARKNADERNAS STRUKTUR**

(54) Eco-Emballages officiella återvinningsmålsättning är att till juni 2002 nå upp till en återvinningsgrad på 75 % av de anslutna tillverkarnas hushållsförpackningar. I dagsläget insamlas och återvinns redan mer än 60 % av dessa.

(55) I slutet av 1997 hade Eco-Emballages avtal med 9 664 kommuner, grupperade inom 281 lokala myndigheter av de totalt mer än 36 000 kommuner och mer än 2 000 lokala myndigheter som finns i Frankrike. Mot slutet av 1998 hade företaget avtal med 533 lokala myndigheter vilka företräder 13 862 kommuner, mot slutet av 1999 med 19 487 kommuner och i slutet av 2000 med 1 114 lokala myndigheter vilka företräder 24 013 kommuner.

(56) År 1997 var 9 135 tillverkare anslutna till Eco-Emballages, varav mer än 700 med säte utanför Frankrike. År 1998 hade företaget 9 311 anslutna tillverkare. För 1999 uppgick denna siffra till 9 419 och för 2000 till 9 593.

(57) Av de totalt 4 845 miljoner ton hushållsförpackningar som salufördes i Frankrike under 2000 hade 3 395 miljoner ton salufördes av tillverkare anslutna till Eco-Emballages. Av de olika materialen har Eco-Emballages tagit emot 1,37 miljoner ton av totalt 2,55 miljoner ton glas, 0,79 miljoner ton av 0,9 miljoner ton plast, 0,88 miljoner ton av 1,0 miljoner ton papper/kartong och 0,355 miljoner ton av 0,395 miljoner ton metaller [1].

(58) Vad gäller konkurrensen inom de kollektiva systemen beviljades Adelphe den 5 februari 1993 tillstånd att, under en första period, samla in och återvinna förpackningar tillverkade inom vin- och spritsektorn. Tillståndet för Adelphe förlängdes den 15 oktober 1996, så att företaget kunde ”avtala med (de tillverkare) som i huvudsak är verksamma inom vin- och spritsektorn om att ombesörja återvinningen av de hushållsförpackningar som man ingått kontrakt om”. Hädanefter kan företaget således ta hand om förpackningarna från företag i denna sektor oberoende av förpackningsmaterial. Vid utgången av 1997 hade företaget närmare 12 000 anslutna tillverkare, varav fyra med säte utanför Frankrike. Andelen hushållsförpackningar från vin- och spritsektorn som 1997 togs omhand av Adelphe motsvarade, enligt deras uppgifter, cirka 88 %. Den 28 februari 2000 förlängdes dess tillstånd för ytterligare sex år från och med den 1 januari 1999 och företaget kan sedan dess ingå avtal med företag inom alla sektorer i samma utsträckning som Eco- Emballages. Vad beträffar avtalen med lokala myndigheter är dess verksamhet för närvarande huvudsakligen koncentrerad till landsbygdsdepartementen.

(59) Vidare har sammanslutningen Cyclamed ett tillstånd för ett individuellt system inom läkemedelsförpackningssektorn och stormarknadskedjan E. Leclerc ett system för sina påsar vid kassautgångarna. Dessa enskilda system omfattas dock inte av något krav på att uppnå motsvarande insamlings- och återvinningsgrad som de kollektiva systemen.

G. **PÅ BEGÄRAN AV KOMMISSIONEN VIDTAGNA ÄNDRINGAR OCH GJORDA ÅTAGANDEN**

(60) Den 18 januari 2000 informerade kommissionens enheter Eco-Emballages att de ansåg att vissa klausuler skulle kunna omfattas av förbudet i artikel 81.1 i EG-fördraget och att de i sig inte kunde omfattas av det undantag som föreskrivs i artikel 81.3 i EG-fördraget.

(61) Eco-Emballages föreslog den 28 februari 2000 en ändring av dessa klausuler som svar på kommissionens synpunkter. Företaget har därefter dessutom preciserat innehållet i dessa åtaganden och föreslagit ytterligare åtaganden. Företaget har ändrat och/eller lagt till nedanstående bestämmelser till det anmälda avtalet samt gjort följande åtaganden:

a) Även om Eco-Emballages kan kräva att varje ansluten tillverkare uppfyller sina skyldigheter i enlighet med den franska förordningen och följaktligen bidrar till eller ombesörjer omhändertagandet av allt sitt förpackningsavfall, omfattas endast de produkter av systemet för vilka en ansluten tillverkare har deklarerat sina förpackningar till Eco-Emballages. Varje tillverkare är således endast skyldig att till Eco-Emballages deklarera emballage från de hushållsprodukter som han träffat avtal om med Eco-Emballages. Tillverkaren kan således träffa avtal med företaget enbart beträffande vissa slag av material och för antingen samtliga eller en del av förpackningarna i detta material.

b) Eftersom Eco-Emballages-systemet gäller förpackningar från produkter som är avsedda för den franska marknaden, har en tillverkare som (av misstag) deklarerat förpackningar som gäller exporterade produkter till Eco-Emballages möjlighet att, med uppvisande av lämpliga verifikationshandlingar, begära att Eco-Emballages anpassar den anslutnes situation till de gällande bestämmelserna.

c) Varje tillverkare har hädanefter möjlighet att varje år på kontraktsdagen säga upp sitt avtal med iakttagande av en varselperiod på sex månader.

[1] Licensen grundade sig tidigare på ett avtal med Der Griine Punkt - Duales System Deutschland ÄG (DSD).

d) Även om Eco-Emballages kan kräva att varje lokal myndighet insamlar och sorterar de fem materialen, kan en lokal myndighet ingå avtal med Eco-Emballages för ett eller flera material och med en annan organisation för de övriga.

e) Varje lokal myndighet kan när som helst ensidigt säga upp sitt avtal utan att bli skyldig att erlägga någon ersättning. I detta fall, och på den lokala myndighetens begäran, kommer Eco-Emballages att förse myndigheten i fråga med all nödvändig information om Eco-Emballages förslag, så att den för varje material har möjlighet att jämföra olika organisationers erbjudanden

f) Ändringar kan företas i alla praktiska returavtal mellan de lokala myndigheterna och de utsedda returföretagen utan att detta kräver Eco-Emballages godkännande.

g) Vad beträffar systemens användning av ”point vert” (gröna punkten) med tillämpning av det tredje kompletterande avtalet med Pro Europé (se skäl 20 i detta beslut), ser sig Eco-Emballages skyldigt att i förekommande fall bevilja en underlicens till varje konkurrerande system med samma geografiska och materiella täckning som dess i huvudlicens.

h) Ramavtalet mellan Eco-Emballages och Adelphe ändrades den 16 februari 2001 på så sätt att ingen av parterna kan begära att få ta del av listan över den andres anslutna företag, utan i stället kommer att kunna begära att den andra parten att inom åtta dagar bekräftar huruvida ett visst företag som förser sina produkter med märket ”point vert” är ansluten eller ej.

i) Eco-Emballages mottar aldrig belopp från tillverkare som inte utgör ersättning för Eco-Emballages övertagande av deras ansvarsskyldighet till följd av förordningen.

j) När det gäller ett blandat system (där tillverkaren ansluter sig till Eco-Emballages för en del av sina förpackningar och det beträffande de resterande förpackningarna finns ett av de offentliga myndigheterna godkänt enskilt system som tillverkaren ansluter sig till eller har infört), och flertalet förpackningar täcks av Eco- Emballages, tillåts tillverkaren att förse alla sina förpackningar med märket ”point vert”, inberäknat de som täcks av tillverkarens enskilda system. Tillverkaren måste på begäran från Eco-Emballages, dock inte systematiskt, kunna visa upp ett intyg från dess revisorer beträffande den mängd förpackningar som täcks av det enskilda systemet. Om emellertid flertalet förpackningar täcks av det enskilda systemet skall tillverkaren i princip begränsa märket ”point vert” till högst den mängd som täcks av Eco-Emballages-systemet, utom i de fall han inte anser detta vara tillräckligt eller rationellt. I det sistnämnda fallet, så länge tillverkaren kan visa att det enskilda systemet ger resultat i fråga om insamling och återvinning som är jämförbara med de resultat de franska myndigheterna kräver av de franska kollektiva systemen och, på begäran av Eco-Emballages men ej systematiskt, kan lämna ett intyg från sina revisorer avseende den mängd förpackningar som omfattas av det enskilda systemet, har tillverkaren i fråga rätt att förse samtliga sina hushållsförpackningar med märket ”point vert”.

k) I det fall tillverkaren har tillstånd i Frankrike att driva ett enskilt system för alla sina förpackningar och om samma slags förpackningar i en annan EES-medlemsstat omfattas av ett kollektivt system för insamling och återvinning med användning av ”point vert”-systemet, och under förutsättning att tillverkaren kan intyga att man inom det enskilda systemet uppnår resultat i fråga om återanvändning och återvinning som är jämförbara med de resultat de franska myndigheterna kräver av de franska kollektiva systemen, kommer Eco-Emballages att föreslå ett avtal som ger tillverkaren i fråga tillstånd att distribuera förpackningar i Frankrike som är försedda med ”point-vert”-märket. Tillverkaren kommer dock vara skyldig att förse förpackningen, i närheten av ”point-vert”-märkningen, med en upplysning eller uppgift som tydligt klargör för de franska konsumenterna att förpackningen i fråga inte har bidragit till ett franskt kollektivt system. Om parterna inte inom tre månader lyckas komma överens om hur denna upplysning skall utformas, kommer på begäran av den av parterna som först inkommer med en framställning, en expert att utses av ordföranden för den geografiskt behöriga franska handelsdomstolen enligt ett skyndsamt expertförfarande, s. k. référé-expertise.

l) Den klausul som rör upplupna räntor för försenad anslutning har kompletterats med ett förtydligande där det anges att dessa upplupna räntor skall löpa från och med den 31 december 1993 eller från och med den efterföljande dag då den verksamhet som omfattas av förordningen påbörjats, såvida de berörda produkterna inte omfattades vare sig av en anslutning till ett annat återvinningssystem eller var föremål för ett åtalsförfarande för bristande överensstämmelse med den franska förordningen av den 1 april 1992.

(62) Den nya versionen av tillverkaravtalet (skäl 61 a, b och c i detta beslut) är i kraft sedan den 21 juni 2000. Vad gäller den nya versionen av det långfristiga programavtalet för lokala myndigheter (skäl 61 d och e) har Eco-Emballages meddelat kommissionen att sammanslutningen av franska borgmästare (Association des Maires de France) godkände detta den 12 juli 2000, att tilläggsklausulerna till det löpande avtalet har tillsänts de berörda lokala myndigheterna och att de nya avtal som därefter tecknats också innehåller dessa bestämmelser. När det gäller den ändring som avses i skäl 61 f, har denna bekräftats av Eco-Emballages i en skrivelse av den 7 juli 2000 till kommissionen. Åtagandet i skäl 61 g följer av Eco-Emballages tolkning av sitt avtal med Pro Europé av den 4 december 1998. Den ändring som avses i skäl 61 h gäller sedan den 16 februari 2001. De åtaganden som avses i skäl 61 i, j, k och l gjordes den 14 mars 2001.

H. **SYNPUNKTER FRÅN BERÖRDA TREDJE PARTER**

(63) Det har inte inkommit något formellt klagomål mot det anmälda systemet.

(64) Efter offentliggörandet av meddelandet enligt artikel 19.3 i rådets förordning nr 17, erhöll kommissionen synpunkter från berörda företag. Dessa synpunkter gällde särskilt villkoren för underlicenser för ett konkurrerande systems användning av märket "point vert", tillverkaravtalens täckning och tariff för tillverkarnas bidrag samt om den begäran om retroaktiv verkan av kommissionens beslut som Eco-Emballages framfört.

(65) Efter en fördjupad granskning av dessa synpunkter finner kommissionen av nedan redovisade skäl ingen anledning att ompröva sin preliminära ståndpunkt att avtalet inte strider mot konkurrensreglerna.

(66) För det första bör noteras att som tidigare nämnts undersökningen av frågan om villkoren för underlicenser har föranlett en ändring som innebär att Eco-Emballages inte längre kommer att kunna begära att få listan över anslutna tillverkare till det företag som innehar underlicensen.

(67) Vad gäller själva förekomsten av en huvudlicens per land och av underlicenser, uttalar sig kommissionen i detta beslut inte om denna fråga, som är föremål för en särskild undersökning. Det finns därför anledning att precisera att föreliggande beslut inte innehåller vare sig en positiv eller negativ bedömning av de licensprinciper som utformats av Pro Europe.

(68) För det andra medger kommissionen att den s. k. förorenaren betalar-principen har beaktats vid beräkningen av tillverkartarifferna. Genom den oberoende studie som nämns i skäl 10 har det blivit möjligt att aktualisera en kostnad per material beroende på insamlingssätt (frivillig inlämning, insamling från dörr till dörr) och lokal insamlingsmiljö (landsbygd, delvis bebyggt område, tätort eller övrigt). Denna vägda genomsnittskostnad ligger till grund för avgiften per material, eftersom, enligt den franska förordningen, den extrakostnad som sopsorteringen kan tänkas förorsaka de lokala myndigheterna återbetalas till dem. Det vore överdrivet att kräva en mer detaljerad differentiering, det vill säga inom samma material. Plastmaterial är i själva verket de enda som kan indelas i olika typer, och det är inte troligt att konsumenten gör denna åtskillnad. Dessutom är de två ovannämnda parametrarna inte kända i det ögonblick den förpackade produkten saluförs på marknaden. Med hänsyn till att denna tariff består dels av en schablonavgift för förpackningen, i syfte att motarbeta bruket av en mångfald små förpackningar, dels av en viktavgift som definieras för varje material, ges dessutom tillverkaren ett incitament att minska förpackningarna vid källan, vilket betyder att hans avgift blir lägre ju mindre han förpackar sina produkter.

(69) För det tredje utgör det faktum att de offentliga myndigheterna godkänner identiska tariffer för system som har samma uppgifter exempel på ett statligt ingrepp och inte ett samordnat förfarande ([1]). Denna situation är i själva verket en följd av att de offentliga myndigheterna fäster vikt vid att garantera fortlevnaden för den kollektiva insamlingen och återvinningen av hushållsförpackningar på den franska marknaden. Enligt de franska myndigheterna skulle en differentiering av avgifterna till förmån för de lokala myndigheterna mellan olika auktoriserade företag kunna medföra en risk för höjda avgifter. Införandet av en enhetlig tariff för stöd till de lokala myndigheterna är en ansträngning att begränsa detta fenomen som för övrigt skulle kunna uppmuntra till en ökning av utgifterna. De franska myndigheterna har också förklarat att de kostnader som uppstår till följd av selektiv insamling och sortering av hushållens förpackningsavfall löpande analyseras av bland andra den franska miljö- och energibesparingsmyndigheten *l'Agence de l'environnement et de la maïtrise de l'énergie (l'ADEME)* och att denna analys beaktas när tarifferna fastställs. Så länge denna extrakostnad som avser att ersätta de lokala myndigheterna och som är kopplad till den selektiva insamlingen och sorteringen fastställs på nationell nivå per typ av insamling och inte av varje lokala myndigheter, skulle det enligt de franska myndigheterna dessutom vara svårt besluta på annat sätt om detta. Slutligen rådgör de offentliga myndigheterna med den rådgivande kommitté där alla berörda parter medverkar, även konsumenterna, innan tarifferna fastställs grundat på kriterier med hänvisning till allmänintresset.

I. ARTIKEL 81.1 I EG-FÖRDRAGET OCH ARTIKEL 53.1 I EES-AVTALET

a) Avtal mellan företag som kan påverka handeln mellan medlemsstaterna

(70) Avtalen mellan Eco-Emballages och tillverkarna samt avtalen mellan Eco-Emballages och materialindustrierna utgör avtal mellan företag eftersom samtliga dessa juridiska eller fysiska personer bedriver ekonomisk verksamhet. När det gäller frågan huruvida de avtal som ingåtts med de lokala myndigheterna utgör avtal mellan företag i den mening som avses i artikel 81 i EG-fördraget, finns det anledning att poängtera följande: Det bör göras åtskillnad mellan en situation då staten handlar genom offentlig myndighetsutövning och en situation då den bedriver ekonomisk verksamhet av industriellt eller kommersiellt slag som består i att utbjuda varor eller tjänster på marknaden ([2]). Genom att de lokala myndigheterna ingår avtal med Eco-Emballages för att erhålla finansiellt stöd i utbyte mot att de inrättar

([1]) För 1997 var siffrorna följande: Tillfört Eco-Emballages 1,24 miljoner ton av totalt 2,3 miljoner ton glas, 0,81 miljoner ton av totalt 0,9 miljoner ton plast, 0,89 miljoner ton av totalt 1,0 miljoner ton papper/kartong och 0,36 miljoner ton av totalt 0,4 miljoner ton metaller.

([2]) I detta avseende hänvisas exempelvis till EG-domstolens dom av den 1 oktober 1998, Autotrasporti Librandi, C-38/97, REG s. 1-5955, punkt 37.

en tjänst för selektiv insamling av hushållsavfall och intygar deras återvinning och, därutöver, säljer sorterade hushållsförpackningar till återtagare som lämnar dem dessa återvinningsbevis, rör det sig i detta fall om en ekonomisk verksamhet av industriellt och kommersiellt slag. Det faktum att de lokala myndigheterna gör detta inom ramen för sin reglerade skyldighet att ta hand om hushållsavfall är inte tillräckligt för att anse att det rör sig om myndighetsutövning. Följaktligen omfattas dessa avtal av gemenskapens konkurrensregler i enlighet med artikel 86.2 i EG-fördraget, i den mån tillämpningen av dessa regler inte rättsligt eller i praktiken hindrar att den särskilda uppgift av allmänt intresse som består i att ta hand om hushållsavfall som tilldelats kommuner och lokala myndigheter fullgörs.

(71) Eftersom vissa anslutna tillverkare kommer från andra medlemsstater, kan tillverkaravtalet påverka handeln mellan medlemsstaterna. Syftet med de övriga avtalen är att omfördela bidragen från tillverkarna till de lokala myndigheterna för att de skall samla in förpackningarna och se till att de återvinns av returföretagen. Ändringarna av stöden till de lokala myndigheterna påverkar också tillverkarnas bidrag. Härav följer att förordningens bestämmelser skall ses som en helhet och de sammantagna avtalen har därigenom faktiskt och potentiellt märkbar påverkan på handeln mellan medlemsstaterna.

b) Stadgar

(72) Stadgarna innehåller ingen ensamrättsklausul som begränsar aktieägarnas handlingsfrihet på de berörda marknaderna och strider därmed inte mot artikel 81 i EG-fördraget.

c) Tillverkaravtalens varaktighet och omfattning

(73) Efter det att alla tillverkare har givits möjligheten att varje år säga upp sitt avtal, anser kommissionen i fråga om avtalstidens längd att tillverkarnas val- och handlingsfrihet inte otillbörligt begränsas och dessutom att ett konkurrerande system har möjlighet att ta sig in på anslutningsmarknaden och att det inte föreligger rättsförlust.

(74) Sedan det uttryckligen har bekräftats [1] att en tillverkare kan välja att ansluta sig till systemet enbart för vissa slag av material och för samtliga eller en del av förpackningarna inom varje material, anses samma resonemang som i skäl 3 gälla i fråga om avtalens omfattning.

(75) Vad gäller klausulen i tillverkaravtalet om dröjsmålsränta för försenad avgift som tillämpas för alla som anslutit sig efter den 31 december 1993, ger den inte upphov till några tillträdesproblem till marknaden för anslutning till konkurrerande system och innebär inte heller något påtagligt missbruk.

d) Varaktigheten och omfattningen av avtalen med de lokala myndigheterna

(76) Efter det att det uttryckligen har bekräftats [2] att de lokala myndigheterna har möjlighet att när som helst säga upp avtalet, anser kommissionen vad gäller avtalens längd att de lokala myndigheternas val- och handlingsfrihet inte begränsas på ett otillbörligt sätt och dessutom att ett konkurrerande system har möjlighet att ta sig in på marknaden för selektiv insamling och att ingen utestängning förekommer.

(77) Sedan det uttryckligen bekräftats [3] att de lokala myndigheterna kan teckna avtal med Eco-Emballages enbart för ett eller flera material och med en annan organisation för de övriga, anses samma resonemang som i skäl 76 gälla i fråga om avtalens omfattning.

(78) Den lokala myndighetens skyldighet att teckna avtal med Eco-Emballages för hela den sorterade mängden av ett visst material utgör i det här fallet inte en konkurrensbegränsning i den mening som avses i artikel 81.1 i EG-fördraget. Skälet är att eftersom den lokala myndigheten har full frihet att säga upp sitt avtal, ger denna klausul inte upphov till en ensamrätt som på ett märkbart sätt påverkar konkurrenssituationen på marknaden för selektiv insamling.

e) Varaktigheten av avtalen med materialindustrierna

(79) Dessa avtal löper på sex år och Eco-Emballages tecknar endast ett branschavtal per material. Eco-Emballages är skyldiga att för de lokala myndigheter som väljer returgarantin för varje material presentera den berörda materialindustrin som utsedd returmottagare. Denna ensamrätt är ensidig och materialindustrierna kan arbeta med andra eventuella system utan att avtalet hindrar dem

[1] I detta avseende hänvisas exempelvis till EG-domstolens domar av den 16 juni 1987, kommissionen mot Italien, 118/85, Rec. s. 2599, punkt 7, och av den 18 mars 1997, Diego Calì & Figli, C-343-95, REG s. 1-1547, punkt 16.

[2] Enligt Eco-Emballages, till stöd av ett sådant avtal, var detta fallet redan innan den berörda klausulen ändrades.

[3] Enligt Eco-Emballages skulle en lokal myndighet, i egenskap av offentligrättslig person, i vilket fall som helst kunna säga upp sina avtal när som helst med åberopande av fast fransk rättspraxis.

från detta. För två (aluminium och stål) av de fem materialen finns enligt de tillgängliga upplysningarna dessutom endast en tillverkare på den franska marknaden och det finns således inte något val vad beträffar materialindustri. Om den lokala myndigheten inte väljer returgarantin kan den fritt välja returmottagare, och därför kan vilken returmottagare som helst på detta sätt få tillträde till återvinningsmarknaden för material som de lokala myndigheterna samlat in.

(80) Eftersom Eco-Emballages inte självt kan garantera returåtaganden till de lokala myndigheterna, har företaget för detta ändamål behov av ett materialindustriavtal för varje material som täcker den period som deras skyldigheter gäller. På grundval av de tillgängliga upplysningarna anser kommissionen att tillträdet till återvinningsmarknaden inte på ett påvisbart sätt begränsas på grund av dessa avtal, eftersom returgarantin är valfri för de lokala myndigheterna och Eco-Emballages bestämmelser endast rör drygt en tredjedel av förpackningsavfallet på den franska marknaden (1997 berördes 5,4 miljoner ton hushållsavfall jämfört med 13 miljoner ton förpackningsavfall). Glas är det enda material som till övervägande del kanaliseras till systemet Eco-Emballages eller till Adelphe, och genom att materialindustrin är en branschorganisation som hade upprättat ett system som därefter övertogs av de kollektiva systemen, är det inte Eco-Emballages bestämmelser som får betydande effekter på återvinningsmarknaden. Med beaktande av dessa särskilda förhållanden på den franska marknaden anser kommissionen att avtalens varaktighet inte heller utgör en konkurrensbegränsning som strider mot artikel 81. 1 i EG- fördraget.

f) Ingrepp i avtalen på återvinningsmarknaden

(81) De anmälda avtalen innehåller bestämmelser om det minsta returpris som materialindustrierna betalar till den lokala myndigheten och är följaktligen i en relation som Eco-Emballage inte är part i. Detta minsta returpris fastställs i avtalen mellan materialindustrierna och de lokala myndigheterna för en period av sex år. Det är emellertid alltid enbart ett minimi-pris och det pris som faktiskt erläggs avhänger av marknadssituationen, på villkor att det alltid måste vara minst noll eller positivt. Eco-Emballage medverkar vid fastställandet av detta pris eftersom systemet grundas på en fördelning av kostnaderna mellan tillverkarna, de lokala myndigheterna och materialindustrierna och det är Eco-Emballages som fungerar som en förmedlande länk mellan parterna. Eco-Emballages skulle för övrigt inte ha någon möjlighet att garantera detta pris till de lokala myndigheterna om de inte deltog i fastställandet av det. Detta ingrepp från Eco-Emballages sida vad gäller materialindustriernas inköpsvillkor för det avfall som de lokala myndigheterna har samlat in syftar till att förhindra att de sistnämnda skall behöva utsättas för marknadens osäkerhet och riskera att behöva betala för att kunna återanvända sitt avfall, vilket skulle kunna ha avskräckt dem från att delta i systemet. Förekomsten av minimipriser gör det i själva verket möjligt för de lokala myndigheterna att gå med i systemet och att möjliggöra att deras sorterade avfallsmängder återvinns. Det faktiskt erlagda priset kan alltid överskrida det fastställda minimipriset. Eco-Emballages vinst är enbart indirekt. Av dessa skäl strider inte heller förekomsten och följderna av detta ingrepp mot artikel 81.1 i EG-fördraget.

g) Användningen av ”point vert”

(82) För så vitt Eco-Emballages beviljar andra kollektiva system möjligheten att använda ”point vert” i sina system, i enlighet med de åtaganden som företaget har gjort, i utbyte mot att de belopp som begärs av Pro Europe delas, ger inte de avtal som ger företaget huvudlicensen i Frankrike upphov till en omotiverad ensamrätt och strider inte mot artikel 81.1 i EG-fördraget.

(83) Vad gäller tillverkarnas rätt och skyldighet att märka sina förpackningar med ”point vert” bör det påpekas att kommissionen, genom sitt beslut beträffande DSD i ett tyskt sammanhang och i fråga om ett förfarande som gällde tillämpningen av artikel 82 i EG-fördraget fördömde förfarandet som innebar att anslutningsavgiften inte var knuten till användningen av tjänsten utan enbart till användningen av ”point vert” märkningen på förpackningarna, vilket befriade tillverkaren från sin skyldighet att ta tillbaka och återvinna förpackningarna. Mot bakgrund av de åtaganden företaget gjort när det gäller användningen av ”point vert” av tillverkare som samtidigt eller helt deltar i ett enskilt system eller i ett annat kollektivt system, skapar inte de villkor som binder tillverkarna en ensamrätt till förmån för Eco-Emballages på bekostnad av dess nuvarande och framtida konkurrenter. De problem som förorsakade det negativa beslutet till följd av missbruk av dominerande ställning i fallet DSD förekommer dessutom för närvarande inte på den franska marknaden.

(84) Det finns slutligen anledning att påminna om att i det fall en produkt som är märkt ”point vert” exporteras och om ett lämpligt styrkande underlag lämnas, kan inte Eco- Emballages kräva någon avgift för användningen av märket ”point vert” på förpackningen. På motsvarande sätt utgår ingen avgift till Eco-Emballages om en produkt som är märkt ”point vert” omhändertas av ett konkurrerande system i Frankrike.

(85) Under dessa förhållanden strider inte de avtal och klausuler som tillämpas av Eco- Emballages beträffande användningen av ”point vert” mot artikel 81.1 i EG-fördraget.

h) Slutsats

(86) Med beaktande av de ovan anförda argumenten och under förutsättning att de lämnade åtagandena uppfylls, omfattas sammanfattningsvis inte införandet och driften av Eco- Emballages-systemet i enlighet med de nu gällande lagtexterna och avtalen av tillämpningsområdet för artikel 81.1 i EG-fördraget.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

På grundval av de uppgifter som kommit till kommissionens kännedom och särskilt med hänsyn till de åtaganden som räknas upp i skäl 61 i detta beslut, konstaterar kommissionen att det inte finns några skäl för den att med stöd av artikel 81.1 i EG-fördraget och artikel 53. 1 i EES-avtalet ingripa mot de anmälda avtalen, som gäller ett system för selektiv insamling och återvinning av hushållsprodukter som införts av Eco-Emballages SA, i deras gällande lydelse.

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till

Eco-Emballages SA
44 avenue Georges Pompidou
F-92302 Levallois-Perret Cedex.

Utfärdat i Bryssel den 15 juni 2001.

På kommissionens vägnar

Mario MONTI

Ledamot av kommissionen